

Δ. ΞΕΝΙΣΤΗΣ

ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΗ
(22 ΝΥΧΤΕΣ)

ΑΝΕΚΔΟΤΙΚΗ

ΕΠΙΝΟΗΜΕΝΗ ΑΝΤΙΦΑΣΗ

Καταφέρνω ακόμα αν και με πολύ κόπο
να θυμηθώ πως κάποτε φύτρωσα εξόριστος.
Πάνω από την άγονη γη σκαρφάλωσα μεγαλοπρεπής
καθένα από τα διαζώματα του έρημου ουρανού
ολοένα και ψηλότερα δίχως ενοχή για την πατρίδα μου που ξέγραψα
κάτω από τον γλυκόπιτο καπνό των συννέφων ήδη αφανισμένη.

Καχεκτικός ξεπρόβαλα
από καρπό φαγωμένο
στον ήλιο ξεραμένο
από σάλιο ποτισμένο
μητέρας χορτασμένης φτυσμένο υλικό.

Παντοδύναμος αναρριχήθηκα
μπολιασμένος με την άγνοια
λυτρωμένος από την επίγνωση
απρόσβλητος από κάθε γνωστή αδυναμία ενώ

1) αδράνεια επικρατούσε μέσα μου θυμάμαι παρά την επιβολή των
εξωτερικών δυνάμεων

2) απρόβλεπτη νοητική επιτάχυνση μού πρόσφερε απαντήσεις πριν
γεννηθούν οι ταιριαστές ερωτήσεις

3) η αντίδραση εκφύλιζε καθετί το φυσικό σε κόσμους που στερούνταν
την παραμικρή δράση

η σκληραγώγηση των στερήσεων με έκανε ευάλωτο

η καταφρόνηση μού φανέρωσε την αναπόφευκτη ομορφιά του
αυτουργού της σπηλιάς μου το αιχμηρό κρεβάτι στόμωσε το μίσος στα
όνειρά μου ο εξοντωτικός αναβρασμός πάντα έφερνε χαμόγελο στα
σφραγισμένα χείλη μου

μα τώρα

η επινοημένη ανεξαρτησία μου καταλύθηκε.

Η δύναμή μου είναι ανώφελη πλέον σαν

εξαφανισμένο νόμισμα χωρίς αντίκρισμα και

η επινοημένη ανεξαρτησία μου καταλύθηκε.

Άλλοτε από παραλυτικό φόβο τρέχω να κρυφτώ μην τυχόν με
εγκαταλείψει η ακατανόητη δύναμη που με κρατάει ζωντανό και άλλοτε
παράτολμα επιχειρώ το μετέωρο βήμα που σίγουρα θα με αφανίσει μια
και καλή από προσώπου γης.

Υπνωτισμένος παραπατώ σε ξέφρενο χορό

σκεπασμένος από τη διάφανη στοργή σου.

Στοργή ξοδεύω για τον πόνο που εκκρίνω

που με περιτριγυρίζει ή θερίζω καταδίκη

για ό,τι ως τώρα ρίζωνε στη θεόρατη σκιά σου.

Ακούω μισοπεθαμένους κήρυκες της απιστίας

να μαρτυρούν

με το αδύναμο σφύριγμα των λαρυγγιών τους

πως η αγάπη

τους έχει θωρακίσει απέναντι

στον άγριο κόσμο –ομολογώ

ότι ζηλεύω αλλά γελώ μηχανικά
και δεν ζηλεύω πια
κάθε εκκωφαντικό χαμόγελο και μια σουβλιά
κάθε χαμόγελο εκκωφαντικά αιμορραγεί
την εκκωφαντική ειρωνεία
από τα μάτια εκκρίνω το δηλητήριό μου
η αλληλουχία των εικόνων επιτέλους
απαλλάσσεται από την ανυπόφορη λογική
από τη μύτη λιποτακτεί το οξυγόνο
μα σίγουρα δεν είναι από φθόνο
σε θεία τιμωρία έχω καταδικαστεί
ως αμοιβή να υποδέχομαι τον πόνο πλέον
δεν επικαλούμαι ανυπόστατες αιτίες
που δικαιολογούν ανάρμοστα αισθήματα
και δεν αποδέχομαι ό,τι δεν αλλάζει εκτός
από την αδιαλλαξία.

Από το στόμα μου χύνεται κόκκινο ξερατό τα λόγια της λατρείας
ψιθυριστά κυλούν ώσπου να αδειάσω από την ψεύτικη ζωή
ωσότου χυθώ αγνός και μάταιος σαν σπαταλημένο σπέρμα
στρογγυλός και διάφανος υπομένω
αυτή την ακατανόητη μεταμόρφωση
σαν άβουλο ωάριο βουτηγμένο
σε διάφανο υγρό ξεγελασμένο από μυαλό αιώνια πλανεμένο.

Μισοπεθαμένοι δεσμώτες της υποσχεμένης ελευθερίας
περπατάνε με βλέμμα αρπακτικού
με δέρμα που μαρτυρά το αίμα που κοχλάζει
τόσο μακριά και τόσο κοντά στη ζωή ταυτόχρονα
έρπονται ξεχύνονται και στοιχειώνουν σαν πέτσινες δεισιδαμονίες
με δόντια ακονισμένα τρίχες κατάμαυρες γυαλιστερές
και δάχτυλα τραχιά να ξεχειλίζουν από θράσος
και τόση έπαρση σπαταλημένη σε φαινόμενα
ενώ εμένα ο καθρέφτης μου
παρέχει άφθονη
πρωτοφάνερωτη χλωμάδα
χτικιάρικη όψη κόκκαλα που προεξέχουν
και τρανή δίψα σε μάτια που αστράφτουν θολωμένα
για ένα πράγμα μονάχα:
περισσότερη υποταγή.

Η ΑΘΩΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ

Όλα μου μαζί σου

Όλα όσα μου προκαλείς

Σε όλα όσα με μεταμορφώνεις

Τα ζενίθ και τα ναδίρ που υπερβαίνω

Κανείς άλλος.

Ο πόλεμος των ανθρώπων δεν προκαλεί

τόση απελπισία όση η προδοσία σου

Η ειρήνη των ανθρώπων δεν προκαλεί

τόση ικανοποίηση όση η προδοσία σου

Καμιά κραυγή απελπισίας

Κανένας κρότος απειλητικός

Καμιά οχλοβοή επικριτική

Κανένα κλάμα ανήμπορο δεν ακούω όταν

διστακτικά μου ψιθυρίζεις την εξάρτησή μου

ενώ περήφανος αδιαφορώ.

Η σποραδική λάμψη του μαύρου ουρανού

Η έκσταση της δημιουργίας

στην άνοιξη του λουλουδιού

Η απληστία της φλόγας ή του κύματος
η μεταξένια αναζωπύρωση –υστερούν.

Τα τίποτα και τα πάντα φανερώνονται
πίσω από τη μαύρη λάμψη
την εκστατική άνοιξη
την άπληστη φλόγα ή
τη μεταξένια αναζωπύρωση των ματιών σου
–και όλα τ' άλλα υστερούν.

Το μαχαίρι που κρατάς

–δεν έχω δει πιο κοφτερό μαχαίρι

Το αίμα που κηλιδώνει το αγνό σου δέρμα

–δεν έχει υπάρξει πιο αλμυρό

Η στιγμή που επιλέγεις

–ποτέ δεν ήμουν πιο ευάλωτος.

Το στόμα σου είναι η ανοιχτή πληγή μου και από κει
σιγοντάρει τις σκέψεις σου η άγνωστη φωνή
Το σάλιο σου διαβρώνει
ταραγμένη μου προσφέρεις για να ξεδιψάσω

–δεν αντέχω να σε κοιτάζω άλλο
μου θυμίζεις πόσο αβάσταχτα πονάω

Πάνω στα πόδια σου ξαπλώνω ανασαίνοντας βαριά

–μια τελευταία φορά να τα φιλήσω
με το αλμυρό μου αίμα τα μολύνω.

Μια κραυγή απελπισίας
Ένας κρότος απειλητικός
Η οχλοβοή φουντώνει επικριτική
Το κλάμα σου ξεχωρίζω μέσα της ανήμπορο
ό,τι πιο όμορφο δεν έχω δει ποτέ.

Η αδιαφορία μου προφητικά
τώρα δα εξαργυρώνεται ενώ αδίστακτη
για τελευταία φορά μου ψιθυρίζεις την ανημπόρια σου.

ΑΝ ΠΟΤΕ ΙΣΩΣ ΤΟΤΕ

(Δύο αυτιά ακουμπούν στις δύο επιφάνειες ενός αδιάφανου τοίχου. Δύο αυτιά αιμορραγούν ασταμάτητα ενώ οι σκέψεις διαποτίζουν τον τοίχο. Δραπετεύουν και φτάνουν αλλοιωμένες στην άλλη μεριά. Ησυχία έχει απλωθεί.)

«Η πίστη μου τελειώνει Σε ικετεύω Αν υπάρχουν Αν ποτέ ίσως τότε Διάλυσε τη βεβαιότητά μου Εξανέμισε την αμφιβολία μου Το φτιλί μου σώνεται Μόνο εσύ μπορείς Το οριστικό τέλος ή την αρχή που αναβάλαμε Δεν φταίω για τη μορφή μου Μόνο για ό,τι ήταν ξεκάθαρο σημάδι Που επέλεξα να παραβλέψω Τη μορφή σου Τον δισταγμό σου γέννησα Για μια στιγμή τον θαύμασα Κάτω απ' το δέρμα που έγδαρα για να τον διακρίνω Με το αίμα μου τον γέννησα Ο τρόμος σου Απεριόριστη δύναμη με γέμισε Σαν υγρό εκτόπισμα που μόνο Ύστερα από τη βία μπόρεσε να φανερωθεί»

«Δεν γνωρίζω αν υπάρχουν Για μια στιγμή θαύμασα Τον δισταγμό σου τροφοδότησα που γιγαντώθηκε σαν αγκομαχητό μελλοθάνατου Σαν αναμνήσεις που συνθλίβουν Το μέλλον και κάθε απόπειρα Αποφεύγω την αίσθηση το ερέθισμα απορρίπτω το συμπέρασμα την ιδέα ή ό,τι είναι αληθινό Αν ποτέ ίσως τότε Αιμορραγώ την αδιαλλαξία Δέξου την προσφορά μου Σε λατρεύω»

«Αν ποτέ ίσως τότε Μόνο εσύ μπορείς να στομώσεις Τις ενοχές που καμαρώνω γιατί Μας αποδεικνύουν Ιχνηλατώ ακολουθώντας τις στυμμένες ενοχές Ακόμη δεν πιστεύω πως υπήρξες Πως υπάρχουν Πως δεν θα υπάρξεις Ποτέ ξανά Πιάσε με σφιχτά Πάρε μια γρήγορη απόφαση Αλλά σκέψου για λίγο αν είναι Προς όφελός μου Άφησε τα χαλινάρια υπόσχομαι να μην τα αγγίξω δεν έχω άλλη Δύναμη εξάλλου»

«Η πίστη μου τελειώνει Λιπόψυχος αποσύρομαι πίσω στο μυαλό μου Το σώμα μου η πυροστιά ξεχύνεται από τα μάτια η φωτιά και κατασπαράζει τη μετάνοια Προτού φύγω Πιάσε με σφιχτά Αν ποτέ ίσως τότε Πιάσε με σφιχτά»

(Δύο στόματα ακουμπούν στις δύο επιφάνειες ενός αδιάφανου τοίχου. Τα πρόσωπα καθρεφτίζονται στις υγρές επιφάνειες ενώ οι μορφασμοί τους μένουν αφανέρωτοι στην απέναντι πλευρά. Δύο στόματα αιμορραγούν ασταμάτητα. Ο τοίχος έχει διαποτιστεί. Η κόκκινη υγρασία φανερώνεται εκατέρωθεν. Δύο στόματα σχηματίζουν δύο άσχημα πλατιά χαμόγελα ενώ συνεχίζουν να αιμορραγούν ακατάπαυστα. Ησυχία έχει απλωθεί.)

ΣΚΟΤΟΣΥΝΘΕΣΗ

Η αναμονή με σκοτώνει
και ό,τι παίρνει τη θέση σου
τον εθισμό οι αμετανόητοι
τον αντικαθιστούν με εθισμό πιο βλαπτικό.
Αδιανόητη ενέργεια η συνήθεια
κι ας την ονομάζουμε αδράνεια
ας λένε πως πρόκειται για συμφορά
παθητικά αποδεκτή.
Όπως τα πράγματα που αναπόφευκτα
ξεφεύγουν από τον έλεγχο οι αφελείς
χαιρόμαστε όταν καταφέρνουμε
να παγιδεύσουμε μέσα σε δάχτυλα πλέον αδιόρατα
τις καχεκτικές ρίζες τους που ξεριζώσαμε
μόλις το αίμα έπαψε άπληστες να τις θρέφει
αναπόφευκτα ξεφεύγουν από τον έλεγχο:

Αυτό το αίμα ανεβαίνει που και που στη γλώσσα μου
και με κάνει την αγριάδα σου να νοσταλγώ
φτύνω εννιά φορές πάλι με πιάνει τοξική μοναξιά
όποτε τα ατροφικά πνευμόνια μου τρεμοπαίζουν στον σκοπό σου
ελαφρύς αιωρούμαι δίχως ενοχή το νέον δωμάτιο
φωταγωγείται φυσικά τεχνητά μετέωρος άσκοπος
μαζί με τον σύγχρονο πολιτισμό ανάμεσα απ' τα σκέλια
αναπνέω ελεύθερο αέρα ομφάλιο ευγενές λουρί
συνθηκολόγηση όχι από συνήθεια δεν αντέχω
κόκκινα δάκρυα από το γέλιο ασφυκτιώ απολειφάδι φασκιωμένο
η μοναξιά με αγχώνει όχι πια.

Κατ' εικόνα και ομοίωση των πόθων μου σε έφτιαξα
μα το νερό θα κυλούσε απερίσκεπτα
σε οποιοδήποτε δοχείο
ώστε να πάρει τη μορφή του.
Δεν καταλαβαίνεις ότι
η νεότητα είναι καταχρηστική εξουσία;
Άκου πώς σου μιλάω αν δεν με πιστεύεις
κοίτα πώς σε γαμάω
γεύσου τη στάχτη στα μάτια
μύρισε τη διάψευση της προσμονής.
Με χίλια πρόσωπα σε έφτιαξα

κατ' εικόνα και ομοίωση σε πρόδωσα
αυθεντική σε καμάρωσα αληθινή
επιλέγοντας προσεκτικά τα δομικά υλικά
μα αγνοώντας τον σκοπό
συνεπαρμένος από την ομορφιά σου
παρασυρμένος από τον οίστρο μου
μα αγνοώντας τον σκοπό.

Με χίλια πρόσωπα αγάπησες
Με χίλια πρόσωπα ελίχθηκες
Αναπαράγεις τα αισθήματα
που ορίζουν οι προδιαγραφές σου
τα αισθήματα που δεν τολμούν να ξεχειλίσουν
εξαιτίας των προσταγών της αρχιτεκτονικής μου θέλησα
να σε προφυλάξω από τον αυτοαφανισμό.

Κατ' εικόνα και ομοίωση
των πόθων μου
σε έφτιαξα μικρών δειλών κοινότοπων αξιώσεων.
Γεννήθηκα για να επιβιώνω αυτό ξέρω να κάνω καλά
να καίω μέσα μου ό,τι με βία αξιώνει
να αποκολληθεί αυτεξούσιο ό,τι προδοτικά ξεκινά
να υπακούει σε έξωθεν διαταγές.

Με χίλια πρόσωπα αγάπησες
μα φύλαξες το πιο αποκρουστικό από όλα

για να εξοντώσεις.

Καταραμένη να είσαι που στέκεσαι μπροστά από τον καθρέφτη και

για τελευταία φορά με ευγνωμονείς

τώρα κρατώ σφιχτά την ορφανή πληγή μου

και πανηγυρίζω

ναι η χαρά επισκιάζει τον πόνο

γιατί σίγουρα αρχίζεις να αποπνέεις

κάτι το αυτοκαταστροφικό.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΑΝΗΚΕΙΣ

(ή να χωρέσεις με το ζόρι)

Ύστερα από πολύ κόπο

Ύστερα από πολύ χρόνο

Η κοινή εξέλιξη πισωγύρισε

Μετά από την εξονυχιστική φανέρωση

Μετά από την ψιθυριστή εκμυστήρευση

τις αντίρροπες παρεκτροπές

τους αλλεπάλληλους θανατροπές

τις κρύες στάχτες πάνω στα χέρσα εδάφη

τις πλασματικές αναγεννάφη

Ανεξάντλητο αίμα που αντλείται

Υπερβολική πίεση εξαγνείται

Την ψυχή από την παλιά αμαρτία
των δεινών την πομπώδη ακολουθία
συνηθίσαμε βάνουσα να ασκείται
νεότητα με καταχρηστική εξουσία
πίσω αφήνοντας θανατική επιγευσία.

Ύστερα από πολύ αναβρασμό
Αφότου ο πόνος σπαταλήθηκε
αφήνοντας μούδιασμα καθολικό
η ελπίδα εξαντλήθηκε
μυαλό αδέξιο στην πρώιμη αυγή του
ήδη εξαντλημένο στραγγισμένο
ως κύκνειο άσμα της ηλεκτροδότησε
τις νεκρές καρδιές μας
αποστροφή άτοπη επαγωγή
καθώς χαμογελάμε αμήχανοι
πηχτή σκουριά από τα χείλη ξεχειλίζει
προδίδει τα οξειδωμένα οράματά μας
και τη μετάστασή τους στην καρδιά
φτύνω μέχρι να νιώσω ξύπνιος
στην παρυφή του ονείρου μεταπήδησα
από την απειρία στη σοφία
–ποτέ δεν καταγράφηκε κορεσμός στην ευτυχία

άρα η ευτυχία δεν έχει κορεσμό.
Ώσπου του δεύτερου οργασμού
την έξαρση να αναστενάζεις
η ευγνωμοσύνη κατασπαράχθηκε από
κατάλοιπα στιγματισμένα
κυνόδοντες λαίμαργους
αμαρτωλή καταγωγή αδιαπραγμάτευτη
η απόφαση φιδογυρίζει γύρω μας ατέρμονο οκτώ
παγιδευμένοι λικνιζόμαστε μέσα στο κοινό κουκούλι
ανυπόμονοι να αποβάλουμε το μολυσμένο μεδούλι
σκόπιμα άπειροι ωστόσο
κάτι λείπει πάντα για να γίνει η μοναξιά διψήφια
αποπροσανατολίστηκα ομολογώ
δεν ήξερα πως κρύβαμε τόση μοχθηρία
παρανάλωμα φλύαρων υποσχέσεων
η απόφαση ίσως έχουμε ελπίδα
μα τα μάτια δίστασαν δήθεν χορτασμένα
ανεξέλεγκτα συμφέροντα στη σύνεση παραδομένα
εικονικές μετοχές δίχως αξία
αναποφάσιστες σαν αδιάπλαστα επίθετα
ανίκανα να σε χαρακτηρίσουν
–ποτέ δεν καταγράφηκε κορεσμός στην ευτυχία.

Με πολύ μαρτύριο
Με πολλή υπομονή ποτισμένη από αμφιβολία
δυσ άγνωστοι ξεπέσαμε στην αφετηρία
μόλις οι πληγές άρχισαν άγουρες να επουλώνονται
τήρα που τα στομωμένα δόντια σαπίζουν
από μεταδοτική αηδία
ακριβώς τήρα καταντήσαμε αγνώριστοι
δυσ άγνωστοι ξεπέσαμε στην αφετηρία.

(Εκεί μόνος αντίκρισα
τον κόσμο
κλαίγοντας) αναγεννημένος συνήθισα
την απουσία σου
έρποντας καταβρόχθισα
τον αιμόφυρτο άγγελο με τα γυναικεία ρούχα
και το σκοτάδι έξω μου
αυτόφωτος καλωσόρισα ως καινούργια σάρκα
αφού γονατισμένος μπροστά σου ρούφηξα
με απληστία τη γυναικεία ευφορία
παντοτινή αφοσίωση μαρτύρησα
τη γυναικεία φύση ως την τελευταία σταγόνα
επιούσια μετάγγιση καθώς
τα μάτια σου ολόλευκα τρεμοφέγγουν

στραμμένα ψηλά αναζητούν απαντήσεις καθώς
το στόμα σου θυμίζει ξέφραγο κελί
μα οι λέξεις έμειναν πρόθυμα εκεί
έτσι τίποτα πίσω μου δεν άφησα παρά
καμένη γη.

Η ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Απαιτήσαμε παραπάνω
με τον πιο ωμό και δίκαιο τρόπο
ενώ μόλις οι παλμοί μας προσέγγισαν
συγχρονισμένοι υπεράνθρωπες συχνότητες
το απόκοσμο κάλεσμα της απόγνωσης
ήχησε πρωτόγνωρο και απόκοσμο ενώ εμείς
γονατίζουμε μουδιασμένοι ανίκανοι απαίδευτοι
καθώς το πρωτόγνωρο γεννιέται μέσα
σε εκτυφλωτική παράνοια και ξεγλιστρά ενώ εμείς
κειτόμαστε μουδιασμένοι ανίκανοι απαίδευτοι
με τον πιο άκομψο τρόπο εκπαιδευμένοι αριστοτεχνικά
να περνούμε το θαύμα για οφθαλμαπάτη.
Ο καπνός του μας πότισε και χαραμίστηκε
Το σπέρμα του μας λέρωσε και εξατμίστηκε
Η όψη του μας τύφλωσε και ξεχάστηκε ήδη

Η άστατη πνοή του έγινε μοτίβο
του ανέμου παραπλανητική ηχώ.

Μάτια εξαπατημένα
μία προς τα μέσα στρέφονται
αντανακλαστικά και μία προς τα έξω
–παλινδρομική αηδία.

Ασυντόνιστες οι τροχιές των βλεμμάτων μας
μετέωρα εκκρεμή ανίκανα να υποκύψουν στη βαρύτητα της ανάγκης
δύο θύματα αγγιζόμαστε
διψασμένοι καθώς ντροπαλά αγγίζουμε
ουλές και βαθουλώματα
υποσχέσεις και εξογκώματα
διά της αφής απελπισμένοι
για μια αναλώσιμη κανονικότητα.

ΚΑΠΙΩΣ ΕΝΟΧΛΗΜΕΝΟΣ

Μια λεπτή κλωστή
που έχει σε τόσα πολλά να αντισταθεί
Μια λευκή κλωστή
που όλη τη ζωή μου συγκρατεί
και όλη τη δική σου διατρέχει
και συχνά στην ίδια σου τη βούληση

αντιστέκεται σαν θεία πρόνοια αυταπόδεικτη
η αθώα υποταγή σου
η ένοχη υπομονή μου
που άλλοτε κηλιδώνεται άλλοτε αμφισβητείται
και άλλοτε αδυνατεί
σε ύφασμα ανθεκτικό να υφανθεί.

ΑΥΘΥΠΟΒΟΛΗ

Πάντα περιμένω την επόμενη διάλυση
και τα κομμάτια που επιλέγω να μαζέψω
συλλογή περήφανη πάνω στο κομοδίνο
μωσαϊκό απαίσιο το χαρακτήρισες
δέρμα δάκρυα νύχια ελπίδες τρίχες οστά
χνώτα εκκρίσεις κύτταρα όργανα κρουστά
καλοκαιρινά υφάσματα λευκά ανίερα κειμήλια
μέσα στη χοάνη μου ανακατεύονται και όλα όσα
επιλέγω να σου εκμυστηρευτώ εν τέλει οξειδώνονται
στον μολυσμένο αέρα τα ξερνάω
και δεν είναι πια δικά μου
μα πολιτιστική κληρονομιά.

Πάντα προσμένω την επόμενη διάλυση να είναι πιο σαρωτική από την
προηγούμενη ελπίζω πλέον καχύποπτος με παιδική αφέλεια
αποτυπωμένη σε γερασμένο πρόσωπο

καινούργια χάσματα να κατακλύσω ανυπομονώ
σ' ευχαριστώ που υπάρχουν με τον πιο σκληρό τρόπο
μου θυμίζεις να ευχαριστιέμαι
καθεμιά διάλυση σαν να είναι μοναδική και τελευταία.
Δεν φιλοδοξώ μωρό μου να γλιτώσω την εξόντωση
πασχίζω με την αγάπη μου να σε προκαλέσω
με όλο τον θαυμασμό
για την ασχήμια σου
τελευταίο το σπέρτο σου δίνω να πυρπολήσεις
και τα όμορφα πυροτεχνήματα
του νυχτερινού ουρανού γίνομαι η χρυσοποίκιλη χαιτή κάθε τόσο ένας
αναξιοπρεπής θάνατος σ' ευχαριστώ
που υπάρχουν με τον πιο σκληρό τρόπο
στην πολυκαιρισμένη μνήμη
με πίεστρο πυρακτωμένο η προοπτική
η ανεπάρκεια
η αλλεπάλληλη διάλυση
παραπλανητική αποκρυπτογράφηση
την ίδια τη ζωή να ευχαριστιέμαι μου θυμίζεις
ώσπου το χρώμα σου να καταργήσει τον καμβά και
να την κηλιδώσει ανεπανόρθωτα.
Την ίδια τη ζωή να απαρνιέμαι μου θυμίζεις
σαν να είναι μοναδική και τελευταία.

ΑΚΛΟΝΗΤΗ ΠΙΣΤΗ

Τώρα που ξεγυμνώθηκα

Τώρα που η φυσική μου πανοπλία απέμεινε διάτρητη νεκρών κυττάρων
συνοχή Τώρα που μαρτύρησα την ανάγκη μου

και ό,τι χρειάζομαι από σένα

μια άτυπη ασφάλεια να με προφυλάσσει εξίσου

από τη συντριβή και την ευδαιμονία

Τώρα μου ζητάς ανέφικτες εγγυήσεις

αιμάτινα ανταλλάγματα σου προσφέρω

μα επίτηδες με ξεφτιλίζεις κι εγώ είμαι

χαρούμενος που το παρελθόν ξεγράφω χωρίς να λυπηθώ ή να διστάσω
για το αιματοκύλισμα των αναμνήσεων –δοχεία να χωρέσουν η οργή και
η προδοσία η ασυδοσία και η προσμονή

λουριά αγκαθωτά που μπήγονται στη σάρκα

και ευωδιάζει απ' άκρη σ' άκρη

σκατά σμύρνα και λιβάνι

από την ανεπούλωτη πληγή.

Ύπουλα εισχώρησε κάποτε δίχως να το αντιληφθώ η ετερόφωτη στοργή
σου και έγινε η απαρχή της ανοσίας μου (ό,τι γυαλίζει δεν είναι
γυαλιστερό).

Θα σε καταστρέψω πάνω στην έμπνευση κάποιας ξεχωριστής στιγμής
αφού δεν θα αντέξεις τώρα που εγώ δεν θα 'μαι πια τριγύρω δεν θα
αντέξεις τώρα σίγουρα.

Η λύτρωση θα έρθει η λύτρωση θα έρθει

η λύτρωση θα έρθει η λύτρωση θα έρθει.

ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΓΕΝΕΙΑΣ

(όταν απευθυνόμαστε σε άγνωστο και στερούμαστε καλής
διαγωγής ή ευγενών προθέσεων)

Αυτό το πανίσχυρο γέλιο σου το φυλάς μόνο για μας;
Θα σε κλείσουμε σε σκοτεινό ζεστό μπουντρούμι δεύτερη μήτρα
ενώ κάθε πράγμα που στη ζωή είναι προαιρετικό θα σου επιβάλλουμε
όπως όλα τα ηλιόλουστα πρωινά που μαρτυρήσαμε για σένα.

Κοκκινίζουμε από τη μικροπρέπεια
παρότι για συγχώρεση δεν εκλιπαρούμε
καθώς το μίσος σπινθηρίζει νωπό ακόμη θάβουμε
την ενοχή που σπαρταρά αλαζονικά ιδρώνουμε ελλειπείς
την πένθιμη αγάπη.

Εκεί μέσα θα σε έχουμε βασίλισσα στην πλάτη μας και θα έχεις ό,τι θες
εκτός από αυτά που υποψιαζόμαστε ότι χρειάζεσαι πραγματικά.

Την αφοσίωσή μας δεν χρειάζεται να τη ζητήσεις ούτε και την τελευταία
μας πνοή που μπορείς όποτε θελήσεις

από τα χείλη μας να τη ρουφήξεις.

Μα αν ποτέ αισθανθείς μοναξιά μαχαίρι θα μας στρίψεις στην καρδιά.

Ο άγρυπνος φρουρός θα είμαστε που θα βάζει το κορμί του
δίχως δεύτερη σκέψη μπροστά σε όποιον επιχειρήσει να σε βλάψει

Ο κέρβερος θα είμαστε που θα έχει έτοιμη στο βλοσυρό του βλέμμα
την πιο σοφή απάντηση στα διλήμματά σου ενώ

με το χάδι μας θα σκουπίζουμε τα δάκρυά σου

Ο φίλος θα είμαστε που θα ακούσει πρόθυμα
τα πιο βαθιά ανομολόγητα μυστικά σου προτού σε σιχαθεί
Η μητέρα που θα στέκεται πλάι σου πιστή
όταν όλοι οι άλλοι θα έχουν προ πολλού αποστατήσει.

Μόλις μας συμπονέσεις και κατανοήσεις τα κίνητρα πίσω από την
επιβεβλημένη ωμότητα θα γίνουμε ο απελευθερωτής που θα
ξεκλειδώσει την αμπαρωμένη καρδιά

και θα

σου φανερώσει

αμετάκλητη

την αλήθεια

που απαρνηθήκαμε

για χάρη σου.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Δεν ξέρω γιατί σε φαντάζομαι διαρκώς με κάποιον άλλον
να με προδίδεις.

Προσπαθώ να σκοτώσω τον χρόνο και βρίσκω ασχολίες εναλλακτικές
όσο η προσπάθειά μου αποδεικνύεται μάταιη.

Η σκέψη μόνο με διεγείρει

Η δυνατότητα μόνο με εξάπτει να πλάσω μπρος στα μάτια μου
κάθε σενάριο με κάθε λεπτομέρεια

σε κάθε στάση και παραλλαγή σε κάθε πιθανή τελειότητα

το κοκκινισμένο δέρμα που πασχίζει να αναπνεύσει

όλες τις εκχωρήσεις του πόνου και της απόλαυσης

κάθε ξελιγωμένη τρύπα που στουμπώνει και ξεχειλώνει

από πρωτοφανές συναίσθημα

σε πλάθω χαμογελαστή και ατιμασμένη

παιχνίδι που ακονίζει τη φαντασία μου

φαντασία που σφηνώνεται ακονισμένη στο δόξα πατρί

και υποκαθιστά μονόφθαλμη την έκπτωτη όρασή μου

σκάρτο δαιμόνιο

έκπτωτη όραση

αποχρώσεις του κόκκινου ανάλογα με τη λύσσα του μυαλού

έκπτωτη όραση

σκάρτο δαιμόνιο

αρρωστημένη εμμονή

θέλω απλά να ακούσω μια φωνή

η ησυχία εξαπλώνεται σαν εγωισμός που από πείσμα καλλιεργήθηκε.

Το δημιούργημα ιδιοποιείται τη νοημοσύνη μου

το δημιούργημα αναπτύσσεται αυτεξούσιο.

Το απολαμβάνεις επιδεικτικά λες και συνάντησες την απόλυτη ευτυχία
μακριά μου ενώ εγώ

να δραπετεύσω προσπαθώ από το όνειρο στην πραγματικότητα

μέσω του διάτρητου υμένα κάθε φορά που

το ρολόι στον γκρεμισμένο τοίχο φτύνει τις λαβωμένες αναμνήσεις

–το ξεψυχισμένο αγκομαχητό τους με κάνει να πλήττω και

προσπαθώ να γίνω καλύτερος για σένα για μένα δεν θα είχε ποτέ νόημα.

Αν μπορούσα να χωρέσω τις αμαρτίες μου σε ένα όνειρο σαν κι αυτό

δεν θα ήταν τόσο ανατριχιαστικό και επώδυνο.

Εδώ διαλέγω να ζήσω εξάλλου

και θα έπρεπε να είμαι περήφανος για το ανθεκτικό σπιτικό

και τα θεμέλια που δεν κλονίζονται (χλωμιάζω)

από την υγρασία της πραγματικότητας ή τους κλυδωνισμούς της αγάπης

εθισμένος στο ανεκπλήρωτο (ό,τι έγινε

έγινε ίσως και όχι) αρνούμαι

να γίνω ό,τι ίσως θα μπορούσα από ασέβεια σε επιταγές ή από συνήθεια

έχω μόνο τον εαυτό μου –απομάκρυνέ με από τον εαυτό μου.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΥΣΤΕΡΕΙ ΣΕ ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ
ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΠΟΥ ΑΚΟΜΑ
ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΦΕΥΡΕΘΕΙ ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ
ΑΘΙΚΤΗ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΣΚΕΨΗ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΗ ΝΑ
ΑΛΛΟΙΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΧΡΗΣΗ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ Ή
ΓΝΩΡΙΜΩΝ ΤΡΟΠΩΝ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Δεν ξέρω τι να κάνω με το σώμα μου.

Αγρίεψα απρόσμενα

και δεν ξέρω πώς να μετατρέψω σε έργο τη σιωπή

και την κραυγή σε λέξη.

Αγρίεψα απρόσμενα

και δεν έχω τι να σου πω ενώ

θα μπορούσα κάλλιστα να σου δείξω.

Αναρίθμητους τρόπους να σε πληγώσω

Αναρίθμητους τρόπους μάλιστα να σε κάνω να δακρύσεις

δεν χορταίνω

ο ξεπεσμός και τα δάκρυά σου με χορταίνουν

κι όμως ευτυχισμένη θέλω να σε καμαρώσω δίπλα μου

τα υγρά μας που στερεύουν ανασκαλεύουν τις κτηνώδεις ορέξεις μου

μήπως τελικά εξευμενιστούν οι κτηνώδεις προθέσεις μου.

Με ακόρεστη ταχύτητα σε σπαταλάω

χάνω τα λόγια μου και βρίσκω τις πράξεις μου

ανεπαρκείς.

Θα εκπλαγείς δυσάρεστα όταν
με αντικρίσεις αλλαγμένο;

Δεν ξέρω τι να κάνω με το μυαλό μου.

Ο χειρότερος εχθρός μου ίσως έδειχνε έλεος
αν με έβλεπε σε τόσο άθλια κατάσταση
γονατισμένο να εκλιπαρώ εξοντωμένο
να ψιθυρίζω προσευχές προδομένος από ξεχειλωμένες εμμονές
να πασχίζω για μια λυτρωτική ανάσα.
Τίποτα δεν εξελίχθηκε όπως θα έλπιζα
και τώρα δεν έχω σε τίποτα να ελπίζω.

ΔΙΠΟΛΙΚΗ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑ

Από μικρός δεν μπορούσα να μοιραστώ τα παιχνίδια μου.
Δεν μπορούσα να υπομείνω την ιδέα κάποιος άλλος
να τα μεταχειρίζεται επιπόλαια τα βρώμικα χέρια του
να βάζει εκεί που εγώ μόνο με στοργή
ακουμπούσα τα δικά μου και θεουργούσα ωσότου
γεννηθούν αγνώριστα κατασκευάσματα.
Για το τελικό αποτέλεσμα ήμουν πάντα υπερήφανος
για αυτό που οι άλλοι έβρισκαν αποκρουστικό
εγώ επιδεικτικά χασκογελούσα

με την έλλειψη της φαντασίας
που χαρακτήριζε την προσποιητή τους ταπεινότητα
τα δειλά τους αγγίγματα
την προβλέψιμη πλήξη τους.

Πάντα με αντιμετώπιζαν με φόβο αλλά εγώ συνήθιζα να χώνω τα
δάχτυλά μου σε κάθε γυμνή τρύπα να γλείφω

ό,τι ανέδιδε δυσωδία να κλωτσάω ό,τι ακλόνητο φαινόταν να λατρεύω
με όλη μου την ανικανότητα ό,τι ήταν άσχημο αλλά είχε τη δυνατότητα

να ξεπεράσει την καταγεγραμμένη ομορφιά

αν είχα την υπομονή να περιμένω

την επιθυμία να συνεισφέρω.

Τώρα που μεγάλωσα η πίστη μου κλονίζεται

πώς να ξεδιψάσω με νερό με κοινή τροφή

πώς να χορτάσω;

Το τέλος πλησιάζει και τώρα που έφυγες τι μου έμεινε να γλείψω πού να
χώσω τα δάχτυλά μου ποιο μαρτύριο μου απέμεινε καρτερικά να
υπομείνω;

Περήφανος για τις επιλογές μου παραπαίω

για πάντα ανολοκλήρωτος.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Γράφω απευθείας για σένα και εύχομαι οι λέξεις που διαβάζεις και χαρακτηρίζουν ένα πλήρως αναπτυγμένο και αυτόνομο έκτρωμα να σταθούν αντάξιες των απέραντων προσδοκιών σου.

Την πρώτη φορά που με γάμησες στο πάτωμα σφάδαζα από την κατάργηση του εαυτού μου και στο τέλος

σου ψιθύρισα αποκαρδιωμένος ότι πέρα από τις λυτρωτικές είναι και οι ατιμωτικές πράξεις αλληλεπιδραστικές

και ότι δεν θα είσαι ποτέ πια η ίδια.

Θα απαρνηθείς ό,τι πίστευες περί αφοσίωσης

πολύ προτού το κεντρί που έχωσες βαθιά μέσα μου

φτάσει στην καρδιά μου και την λαβώσει τόσο μετουσιωτικά

ώστε να ξεκινήσει το ταξίδι της προς την ανεξερεύνητη ηδονή.

Σήμερα αντικρίζω μια γυναίκα που περπατάει διαφορετικά

υπομένει πρόθυμα το μαρτύριο και της ανήκει

μια ολόκληρη φαρέτρα από μεθόδους

που προκαλούν δέος στους πιο ριψοκίνδυνους των ανθρώπων.

Η σκέψη σου άλλοτε αναλυτική

και άλλοτε δημιουργική διαρκώς ελισσόμενη μαρτυρά μεγάλη ευφυΐα.

Η θανατική αγωνία να απαντήσεις μόνη σου

στα ερωτήματα που σε βασανίζουν

χτίζοντας και καταστρέφοντας αλήθειες

κάθε φορά προς όφελος της συνεχούς προόδου

σε κάνει πολύ ελκυστική.

Κοιτάξου για λίγο στον καθρέφτη.
Κοίτα πού έφτασες.
Πλέον δεν διαθέτεις
ούτε μια στιγμή να ξοδέψεις ακίνητη.
Τίποτα δεν είναι ποτέ αρκετό για σένα.
Έτσι όπως αγγίζεις το σώμα μου
να εξερευνήσεις κάποια καινούργια προεκβολή
κάποια καινούργια εσοχή μελανιασμένα
ή μια παλιά κηλίδα να κεντρίσεις
για μια σταγόνα νέκταρ ζωογόνο
έτσι όπως λαχταράς ένα καινούργιο
βλέμμα αυθεντικής έκπληξης
έτσι όπως ικετεύεις για σάλιο πιο γευστικό
ή για μαρτύριο πιο θρεπτικό
και μπαίνεις μέσα μου με βία έτοιμη
να ικανοποιήσεις και να υποδουλώσεις
κάθε σου ανάγκη
με τρομάζεις.
Σήμερα σου μίλησα άγρια
και με ένα υπαινικτικό χαμόγελο
με αγνώσες!
Αποφεύγεις το φως που κάποτε
φώτισε καινούργια μονοπάτια και

Θαρραλέα εφορμάς για ανεξερεύνητα σκοτάδια.

Πέφτεις άρρωστη στο κρεβάτι μας
από την πολλή ανυπομονησία κατάκοπη
από τη συνεχή κίνηση αδιάλλακτη σηκώνεσαι
και ακατάπαυστα διψάς για κάτι καινούργιο
διαφορετικό.

Στάσου για μια στιγμή

Σε χρειάζομαι

Κοίτα τι έγινες. Έγινες αξιοθαύμαστη.

Ακόμη και τα ψεγάδια σου μου ασκούν
απερίγραπτη έλξη.

Πού την έκρυβες τόση δύναμη;

Τα ψεγάδια σου που χρειάζομαι να θαυμάζω
αμήχανη μοχθείς να εξαφανίσεις μόλις
ευγνώμων σου τα φανερώνω.

Κοίτα πώς κατάντησες!

Σήμερα έπεσα άρρωστος στο κρεβάτι μας
με έναν αβάσταχτο πόνο στην καρδιά.

Σήμερα είχα σκοπό να γράψω για εσένα λίγο παραπάνω
μα τελικά μου ήταν αδύνατο.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΟΜΗΧΑΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ

Τι να κάνω με τα χέρια μου δεν ξέρω
αφού δεν σ' έχω δίπλα μου να εκτελούν
κάθε τους κίνηση μονάχα για να σε ικανοποιήσουν.

(Ο αγέρωχος άντρας έχει εγκλωβίσει τα μικροσκοπικά χέρια του παιδιού που ούτως ή άλλως δεν θα είχαν καμία τύχη ελεύθερα να λαβώσουν τον γίγαντα που κινείται τόσο νευρικά, θαρρείς πως χίλιες πελώριες σφήκες τον έχουν περικυκλώσει και τον τσιμπούν διαδοχικά μέχρι που πρήστηκε και είναι έτοιμος να εκραγεί. Η γυναίκα σπαράζει στο πάτωμα της κουζίνας καθώς γίνεται μάρτυρας ενός συγκλονιστικού θεάματος. Ψελλίζει ακαταλαβίστικα λόγια και κάπου κάπου, απόκοσμες στριγκλιές απόγνωσης δραπετεύουν από το λαρύγγι της. Προσπαθεί ταυτόχρονα να τραβήξει με όλη της τη δύναμη προς τα πίσω τον αδίστακτο άντρα, ενόσω εκείνος γρονθοκοπεί ανελέητα το ξαπλωμένο παιδί. Μάταια. Το μεγαλόσωμο θηρίο γυρίζει με μία κίνηση τον κορμό του και καταφέρνει μια γερή γροθιά στη γυναίκα, περιστρέφοντας με μαεστρία τον δεξιό του πήχη. Η γυναίκα σέρνεται αιμόφυρτη τώρα στο πάτωμα. Ανάμεσα από δυο απανωτά χτυπήματα, το παιδί θέλει να την καθιсуχάσει και, αργοσαλεύοντας τον αριστερό του αντίχειρα όσο του επιτρέπεται, της γνέφει πως όλα είναι εντάξει ζητώντας της ταυτόχρονα να μην επιχειρήσει άλλη απερισκεψία όμοια με την τελευταία. Ένα χαμόγελο θα αποτυπωνόταν στο πρόσωπό του, αν οι πρησμένοι μύες ήταν ικανοί να το σχηματίσουν. Έχοντας ξεπεράσει από ώρα τα όρια της διανοητικής σύγχυσης, η γυναίκα ικετεύει συνεχώς τον αδίστακτο άντρα να σταματήσει εξαπολύοντας λέξεις, ασύνδετες μεταξύ τους. Προς στιγμήν φάνηκε πως η επιθυμία της εκπληρώθηκε, μα είναι ολοφάνερο πως ο γίγαντας έχει απλώς καταβληθεί από την εξάντληση των δυνάμεών του.)

Τι να κάνω με τα μάτια μου δεν ξέρω
που πια καλύπτονται μονίμως από βλέφαρα απρόθυμα
ενώ στο πηχτό σκοτάδι τους
επιληπτικά σαλεύουν γνώριμες σκιές και
αναπαριστάνουν σκωπτικά
ό,τι κάποτε παρεμβλήθηκε ως παρόρμηση ανάμεσα
στις αντίρροπες ανάγκες μας.

(Το απαρέγκλιτο βλέμμα του αγοριού είναι στραμμένο προς την κοπέλα. Υποφέρουν παθητικά τις εξελίξεις, καθώς για κάποιον άγνωστο σε μας λόγο, μοιάζουν ανήμποροι να ενεργήσουν ώστε να τις αποτρέψουν. Ο γιγαντιαίος άντρας έχει ακινητοποιήσει στο πάτωμα τη νεαρή κοπέλα και βιάζει την ανυπεράσπιστη ψυχή και το μικρό της σώμα που τραντάζεται επιληπτικά, υποφέροντας από τον πόνο και την ανυπολόγιστη τυραννία. Τα μάτια του αγοριού έχουν στερήσει από ώρα και παρ' όλη τη φρίκη που του προκαλεί το θέαμα, μοιάζει απρόθυμος να παρέμβει ή να αποστρέψει το βλέμμα του εξαιτίας κάποιου ανεξήγητου σε μας ψυχαναγκασμού.)

Η ερωτική μυρωδιά που αναδίδεις όποτε
γαλήνια στο στήθος μου αναπαύεσαι
–ανοιξιάτικη πανδαισία–
τα ρουθούνια μου
παρέλυσαν από τον αποπνικτικό καπνό.
Η γλώσσα μου μαραγκιάζει
ανίκανη πλέον να αναφλέξει

καθηλωτική συναισθησία από την ξεχασμένη γεύση

των δακρύων σου.

(Ο οργισμένος γίγαντας χτυπά τον ανίσχυρο άντρα με όλη του τη δύναμη. Εκείνος σωριάζεται στο έδαφος και αφού συνήλθε, σκούπισε το ρυάκι του αίματος που κυλούσε γάργαρα στο πρόσωπό του. Δακρύζει. Χαμογελάει. Καρφώνει με το βλέμμα του τον γίγαντα απευθείας στα μάτια. Σηκώνεται και βάζει τα χέρια του στις τσέπες του παντελονιού του. Ο γίγαντας τον κοιτάζει απορημένος. Ο άντρας κατευθύνεται κατά πάνω του και το δεύτερο χτύπημα τον ξαπλώνει για ακόμη μια φορά. Το επιφώνημα του πόνου απλώνεται απ' άκρη σ' άκρη, σαν αδιαμφισβήτητη αλήθεια. Το αριστερό μάτι του ξεχειλίζει από την κόγχη. Ακριβώς από κάτω, το δέρμα πάνω από το σπασμένο ζυγωματικό φουσκώνει με ταχύτητα εγωισμού. Σηκώνεται όρθιος με πολύ κόπο. Βάζει τα χέρια του στις τσέπες. Μια ακατανόητη συναισθησία τον καθοδηγεί. Ο γίγαντας παρακολουθεί τρομαγμένος. Τα αμέτοχα γυναικόπαιδα παρακολουθούν από ώρα με αγωνία και υπόσχονται μεταξύ τους να χτίσουν από την αρχή ένα πρότυπο ακρωτηριασμένο έθνος. Ο άντρας επιστρατεύει όλη τη δύναμή του για να τρέξει προς τον πανικόβλητο γίγαντα. Το τρίτο χτύπημα ρίχνει τον άντρα οριστικά στο έδαφος.)

Ήδη το μυαλό μου απλάνευτο αρρωσταίνει

παραδομένο στην ασφάλεια της λογικής

η καρδιά μου ακηδεμόνευτη δεν ξέρω πώς

συνεχίζει το καθήκον της ερειπωμένη

όταν όλα γύρω της καταρρέουν.

ANTENERΓΕΙΑ

Θυσιάζω πρόθυμα προτιμήσεις χαρακτήρα και ανατροφή
ζήτημα ζήτησης και προσφοράς καθώς
πλέον ο μεσάζοντας είναι απαραίτητος θεσμός
το ανώνυμο αίσθημα
επιτρέψαμε να καθορίσει τις ανάγκες μας
που λόγω μεταδοτικής αλαζονείας παρακούσαμε
γούστο δεν έχω πλέον μόνο ανάγκες ανεκπλήρωτες
για να σκοτώσω τον χρόνο
δειλός εγκληματίας εξ αμελείας.
Ήσουν εσύ πραγματικά που έσφιξα χθες μέσα στα χέρια μου;
Τον γλυκό σου λαιμό προσπαθούσα να εξαϋλώσω;
Φύγε μακριά μου
Έλα κοντά μου από απόσταση νιώθεις
αμήχανα όταν σε κοιτάζω επίμονα ίσως
επειδή αντικρίζεις κατάματα το επίμονο κενό και αποδέχεσαι
τους νόμους του όσο δεν αντιστέκεσαι
σαστισμένη επίμονα καθώς
αποκηρύσσω τη συμβατική ικανοποίηση καθώς
θεμελιώνω την καινούργια αναλογία πόνου και απόλαυσης καθώς
υποψιάζεσαι την ευγνωμοσύνη
που οφείλω στην ανυπεράσπιστη μούσα μου καθώς

διασκεδάζω με την αποτελεσματικότητα
των παραπλανητικών επικαλύψεων
των γυαλιστερών ιδανικών και κατά τη διάρκεια
της αδιάλειπτης ενατένισής μου κυνηγάω μονάχα
ό,τι είναι αληθινό και υπόσχεται
μια αφόρητη δόση ευχαρίστησης
την αποκαθήλωση
την πλήρη απόσχιση ή απλά
ένα δυσσώινο τέλος.

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΔΩΡΟ

Ενέργεια μαζεμένη σταγόνα σταγόνα
εισπνοή εκπνοή
στέρηση τη στέρηση
χαρακιά τη χαρακιά
με κάθε χαμόγελο συμβιβαστικό
ή κάθε γέλιο που υποκαθιστά μηχανικά το δάκρυ
η άμυνα είναι η φυσική αντίδραση
η φυγή το πιο απαραίτητο παιχνίδι
τα μάτια που γυρίζουν προς τα μέσα
αηδιασμένα γυρίζουν προς τα μέσα
και αηδιάζουν περισσότερο

η πιο εξονυχιστική αλληλουχία
η πιο επιτακτική ανάγκη η αποσύνδεση
και των ευκαιριών η παραδειγματική ταρίχευση.

Ενέργεια ξοδεμένη φιλί με φιλί
σαν να γνωρίζω την απάντηση από καιρό
τίποτα δεν με εκπλήσσει δεν δακρύζω
για τη χαμένη διαπεραστικότητα
εντυπώσεις και γεύσεις
αναξιόπιστα τεκμήρια παραποιούνται
λεπτό προς λεπτό μέχρι η οσμή της σάρκας
και η αποσύνθεση να γεμίσει καθετί
που φτιάχτηκε για να γεμίσει
—με τι δεν θέλω πλέον να γνωρίζω.

Ένα σώμα μια ιδέα ένα στόμα
η αδιάλειπτη ένωση
μια πρόταση ασύντακτη δίχως αρχή και τέλος
μια πρόταση απροσπέλαστη
ποτέ οι λέξεις δεν υπήρξαν τόσο αποξενωτικές
ποτέ η σιωπή τόσο εκκωφαντική.

Το γυάλινο δώρο σου αναμνηρικάζω υπομονετικά
και καταπίνω να εξαφανίσω επιθυμώ χωρίς να σε ξεχάσω
και καταπίνω υπομένοντας τη δοκιμασία

μα στο τελευταίο θραύσμα καθρεφτίζεται η ανεκπλήρωτη υπόσχεση
και οι ρίζες της ανθεκτικής φτάνουν ίσαμε τις ευγενείς προθέσεις
λίγη απρόσμενη γαλήνη με ηρεμεί καθώς
καταφέρνω να ξεχωρίσω πίσω μου τη συμφορά που διαχωρίζει
την απόφαση από την αναβολή.

Το γυάλινο ομοίωμα αφήνει τα ίχνη σου
θρύψαλα οσμές και αθετήσεις
μέσα μου ακόμα και κατεστραμμένο
καταστρέφει ψεύτικο καταστρέφει
ψεύτικα καταστρέφει
ψεύτικο αίμα σηματοδοτεί
ένα ψεύτικο τέλος.

ΤΟ ΣΥΜΠΤΩΜΑ

Νιώθω έτοιμος τώρα ήδη
συναισθάνομαι το δικό μου μερίδιο της ευθύνης.
Μπορώ να γίνω η εξαίρεση που όμως
δεν επιβεβαιώνει τον κανόνα
αλλά αποδεικνύει ότι ο κανόνας είναι λανθασμένος.
Ποτέ πριν ο θάνατος δεν μας πλησίασε περισσότερο
Ποτέ πριν η ελευθερία δεν ήταν τόσο πιθανή.
Αρπάζω την ευκαιρία
που προϋποθέτει την αξία
Αρπάζεις την ευκαιρία
που προϋποθέτει τόλμη αστείρευτη
ξεγλιστράμε πρόθυμα
γραπνώνμαστε από την απελπισία
καταπίνουμε συναινετικά
το επιχρυσωμένο χάπι της αγάπης
Προσευχόμαστε αγκαλιασμένοι χαμογελαστοί
μην τυχόν μας εγκαταλείψει η συμφορά
και αγνοούμε επειδή γνωρίζουμε
Ματώνουμε καιγόμαστε σφαδάζουμε
Ανθίζει από τα σωθικά μας ο σπόρος της αγάπης.

Η ΠΡΑΞΗ

Λόγια που γιάτρεψαν

Λόγια που σκότωσαν

Δούρεια λόγια που συγκάλυψαν το δηλητήριο

Λόγια που νοθεύτηκαν

να μην φανερώσουν τα αληθινά αισθήματα

και άλλοτε για να σπαταλήσουν τα ένστικτα

ώσπου οι μυστικές πηγές τους να στερέψουν

—κάθε αποκτημένη αξιοπιστία ξεβράστηκε

μαζί με τα απομεινάρια σπλάχνα.

Λόγια που ύμνησαν χαρίσματα θεϊκά μόνο για να τα απαξιώσουν

την επόμενη στιγμή

Λόγια που χαραμίστηκαν μόλις δα αλλά γεννήθηκαν συγκροτημένα

κάπου στο μυαλό μου φάνταζαν κάποτε ιδανικά να ξεδιαλύνουν την

απροσδόκητη επιπλοκή

Λόγια που δεν μπορώ να ξεστομίσω πλέον μπροστά

στο μεγαλείο της κατάστασης

της ανυπέρβλητης κατάστασης.

Κατεβαίνω κάτω στον δρόμο όπου

λόγια κινούνται αστείρευτα πιο γρήγορα

από αποφάσεις και γρήγορα αμάξια και ψάχνω

λόγια να γιατρέψουν λόγια να σκοτώσουν

βαδίζω σιωπηλός πάνω στη διακεκομμένη γραμμή

με ένα ψαλίδι ξορκίζω το ρίγος και τον δισταγμό
σταθερά αισθήματα ίσον επιτήδευση
ακροβατώ με αψεγάδιαστη αμηχανία
ψάχνω ταχύτητα ασύλληπτη να παρασύρει
εκτυφλωτικά χρώματα ανυπόφορα ημίμετρα
αληθινά αισθήματα αλλοιωμένα ένστικτα
σε ανακάτεμα καθαρτικό να εκτονωθούν
σε υπνωτική παραζάλη που καταστέλλει
κάθε απόπειρα ή υπόνοια
κάθε λειτουργία ζωτική.

Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ

Το Αντικείμενο που ποθούσα έγινα Υποκείμενο! Η φωνή μου ηχεί παθητική. Όλα τώρα αρχίζουν όλα τώρα νόημα αποκτούν αφού τέλος δεν υπάρχει εδώ ούτε καμιά άλλη προοπτική. Δεν χορταίνω να αγγίζω το καμπυλωτό σώμα μου. Βυθίζω επαναλαμβανόμενα ολοένα και με λιγότερη δειλία τα δάχτυλά μου σε καθεμιά από τις εσοχές του. Απαιτείται υπομονή η απόλαυση είναι σημαντική. Έρχεται δύσκολα και αραιά μα όταν επιτέλους καταφθάνει είναι απελευθερωτική είναι καθαρτική. Ο συμβιβασμός μοιάζει απαραίτητη προϋπόθεση που πασχίζω να αγνοήσω χωρίς να τα καταφέρνω. Το αίμα δεν είναι η ξεχασμένη πατρίδα μου δεν είναι η αλυσίδα της καταδίκης μου. Είναι το καθαγιασμένο προϊόν του πόνου μου το ελιξίριο της νεότητας ο προκαθορισμένος προορισμός μου. Η καρδιά μου ανασκιρτά συχνά δίχως προφανή λόγο. Χορεύω με περίσσια φυσικότητα όταν κλείνω τα μάτια μου με φαντάζομαι ευτυχισμένη. Κλείνω τα μάτια μου σφυρίζω μια άγνωστη αλλά πολύ ευχάριστη μελωδία. Κλείνω τα μάτια μου τα

ανυπόμονα μάτια σου εμφανίζονται. Φλόγες ξεπηδούν από το στόμα σου αντί για ερωτικές προσευχές.

Τα ανυπόμονα μάτια σου απομακρύνονται τώρα εγώ αναπνέω όταν αιμορραγώ. Ο λευκός πανικός καταλαγιάζει στη θέση του μια μαύρη συνωμοσία το δέος μου εφοδιάζει μα τίποτα δεν αλλάζει μόνο ο λευκός πανικός καταλαγιάζει τώρα εγώ αναπνέω όταν αιμορραγώ. Τα ανυπόμονα μάτια απομακρύνονται μέσα μου μονάχα υποκρίνονται ως είδωλα κάτι τάχα το φανταχτερό.

Κοίτα ποια είμαι τώρα

Μπορείς να μου πεις μπορείς να μου πεις πριν φύγεις μπορείς;

Αναγνωρίζεις το δημιούργημά σου;

Μην μου πεις ότι δρούσες τυχαία Σε ικετεύω Πες μου πως

η απελπισία έχει κάποιο αντίκρισμα αφανέρωτο έστω

σε ηλίθια μυαλά ή σε άπειρα μάτια

Σε παρακαλώ Διαβεβαίωσέ με Πείσε με πως δεν είμαι απλά ένα εξάρτημα από λάσπη που ψήνεται κάτω από τον καυτό ήλιο ώσπου να στεγνώσει να θρυμματιστεί από τον άσπλαχνο άνεμο του χρόνου

Μαρτύρησέ μου τον σκοπό μου εξανέμισε κάθε υπόνοια σκοπιμότητας

Επινόησε κάτι αν δεν έχεις οργανωμένο σχέδιο

Μίλα μου πριν ξεθωριάσω

Παρηγόρησέ με προτού σε εξαφανίσω

Τόση πίστη δεν μπορεί να πάει χαμένη εθελοντικά θα αιμοδοτούσα ως και τις τελευταίες σταγόνες της αν υπήρχε η παραμικρή ελπίδα πως κάποτε θα ξανασμίξουμε στο ίδιο κούφιο σώμα ψιθύρισέ μου όπως παλιά ό,τι δεν είπες ποτέ όχι την αλήθεια μα κάτι απατηλό από ευσπλαχνία.

(ΗΛΙ, ΗΛΙ) ΟΧΙ ΓΙΑΤΙ

Ώρα για έργα
τώρα πια είναι
όχι για υποσχέσεις
όταν στεγνώνεις και
περισσεύουν οι τρύπες
ό,τι κάποτε ήταν
κρατήρας άγονος είναι
ώρα για παύσεις
σπαρακτικές σιωπές κρίμα
τα νιάτα μου
ακούστε με εκεί
κάτω στη θάλασσα
ντραπείτε για μένα
εγώ σας γέννησα
μια στιγμή μονάχα
είστε ήδη παρελθόν
περήφανος είναι μόνο
όποιος είναι ικανοποιημένος
με το χειροπιαστό
αρνούμαι αληθινά ιδανικά
γκρεμίζω παλιούς κόσμους

ρουφάω ψεύτικη σκόνη
ψεύτικων δημιουργημάτων απομεινάρι
οργασμό αναζητώ τελευταίο
μονορούφι τη δυστυχία
τι ακόρεστη ηδονή
να πιάσω στεριά
ποτέ δεν μπορώ
να πιάσω στεριά
να προσκαλέσω συγγενείς
έναν συμβολικό σταυρό
να παραγγείλω αμέσως
να μου φτιάξουν
που θα συμβολίζει
την καθολική απαξίωση
όλων των συμβόλων
όχι για πίστη
ή ήσυχες συνειδήσεις
μαρτύριο γεννά μαρτύριο
το μαρτύριο είναι
δικαίωμα δίχως διακρίσεις
διαδίδω το μήνυμα
παιδευτείτε για μένα
χαμογελάστε για μένα

όταν ο πόνος
είναι πιο ισχυρός
από τα υπόλοιπα
πρόσκαιρα παυσίπονά σας
μαζευτήκατε εδώ να
φανερώσετε μιζέρια πλουμιστή
να επαληθεύσετε ματαιόδοξα
την κληρονομημένη μοναξιά
ή να καμαρώσετε
την πρωτοφανή παραμόρφωση;
Σαπισμένα μυαλά
ακέφαλοι αυτοκέφαλοι ανίκανοι υπερασπιστές
σαπισμένα μάτια ξεχειλίζουν από καχύποπτες συνειδήσεις
αν η ευτυχία δεν είναι για σας
τη στερείτε από τον καθένα.
Πασχίζατε ως τώρα
να διορθώσετε κάθε
δυσαρμονία ασύμμετρη κάθε αναχρονιστική παράδοση
ορκιστήκατε με άφθονο αίμα να συντηρήσετε
την ανάγκη θυσιάσατε για να εξευμενιστεί η συνήθεια
να μην σας εγκαταλείψει ούτε στον θάνατο
διψασμένα φαντάσματα ποτίσατε με ανθρώπινη αλήθεια
μυημένοι στην τέχνη της επιβίωσης

μέσω της προκαταβολικής εξόντωσης
το χάος είναι η κοινωνική σας τάξη
η πρόβλεψη είναι η φυσική σας τάση ενώ αρνείστε το μέλλον
η βαρύτητά του ακατανίκητη θύελλα που θα σας γονατίσει
ο αντίλαλος του προκαταβολική αμφιβολία που εισβάλλει
από την παραμικρή χαραμάδα
σαν παιδική φωνή που απαιτεί δίχως ενοχές και επιφάσεις
απαλλαγμένη από την κληρονομημένη αμαρτία
απαιτεί την αμφισβήτηση και την επιείκεια
προστάζει αμείλικτη τον ήλιο για τον καθένα χωριστά
να ανατείλει ως αφέντης και να δύσει ως υπηρέτης της αγάπης.

Ήρθες και συ
ανάμεσα σε αγνώστους
όμορφος και λαμπερός
μετανιωμένος τι κάνεις
ανάμεσα σε αμετανόητους;
Δικό μου είναι
στη χούφτα σου
το αίμα μου
που κουβαλάς χλωμός
το χαρίζω όπου
γουστάρω αν πραγματικά
δεν γίνεται αλλιώς.

Το ήξερα βαθιά
πως ήσουν σπλαχνικός
μα ειλικρινά πιστεύω
πως είναι περιττό
τώρα δεν νομίζεις;
Ίσως έχω άδικο.
Μονάχα να μπορούσες
από δω πάνω
να θαυμάσεις τα
σαστισμένα πρόσωπα και
τα λυσσαλέα ουρλιαχτά
έκφυλε έρωτά μου
το ιδανικό ξεπροβόδισμα.
Μην αρνηθείς ποτέ
τη φύση σου
Μην παραιτηθείς ποτέ
από την παραμόρφωση
της φύσης σου
Οι κανόνες είναι
αυστηρό παιχνίδι πειθαρχίας
απαιτούν απεριόριστες γνώσεις
καρτερικά απανωτές προσαρμογές
εξέλιξη και δημιουργία

με κάθε κόστος
δυσβάσταχτο για τους
καλύτερους του είδους
μα οι άνθρωποι
ξεχνούν πως πρόκειται
για φανταχτερό παιχνίδι
ξεχνούν πως κάποτε
ήταν φιλοπερίεργα παιδιά
κι ακόμα πως
παρακμή και καταστροφή
είναι επίσης απαραίτητες
για να κρατηθεί
αμείωτο το ενδιαφέρον.
Καθώς η παρωδία
φτάνει στο τέλος
εξαφανίζω τους υποκριτές
πολύ άσχημοι για
το λιτό σκηνικό
στο τελευταίο αντίο.

Τόσο υπέροχος είσαι όταν εκλιπαρείς αξιοθρήνητος
παρα τις εγγυήσεις μου τόσο ανίκανη ήμουν
να κάμψω τους φυσικούς κανόνες και τη φθορά
που επιφέρει η μεσολάβηση του χρόνου.

Τόσο υπέροχος είσαι όταν με προδίδεις παρά
την ολόψυχη προσπάθειά μου να σε μεταστρέψω.
Τόσο υπέροχος όταν ενδίδεις στις βοές που αντηχούν
από το αναπόφευκτο παρελθόν
τόσο υπέροχος όταν δεν βρίσκεις τη δύναμη με το τραγούδι σου
να τις σκεπάσεις για χατίρι μου.
Ποιος τολμά να μετρήσει όσους
αρνούνται να υπηρετήσουν το επιβεβλημένο καθήκον
ενώ στέκονται ακόμη όρθιοι και περήφανοι;
Δεν είσαι ένοχος
μικρή μου ηλιαχτίδα
απλά αδύναμος είσαι
ξεπέρασα την οργή
και παραδίνομαι αμετάκλητα
σε ανώτερη δικαιοσύνη
κατεξοχήν αμφίβολης αξιοπιστίας.
Είμαστε όλες κόρες
Είμαστε όλοι γιοι
τυφλωμένοι ενώ περιπλανιούνται
αγγίζοντας να γνωρίσουν
πέρα από το
επιφανειακό δεν αντέχουν
δεν βλέπω καθαρά

και δεν αγγίζω
και δεν γνωρίζω
και δεν αντέχω
ενώ είμαι ακόμη
ζωντανή κάποτε ίσως
σε επαναλαμβανόμενο μοτίβο
αιχμάλωτη ανυπέρβλητης στιγμής
άλλης σίγουρα εποχής
νεκρή τώρα ολοφάνερα
ως αιώνια τιμωρία
μέσα μου εκκολάπτεται
επίμονος πόνος παράσιτο
αδηφάγο που μηρυκάζει
μια νόθα στιγμή
από ατέλειωτα χάρδια
μια νόθα στιγμή
από ατέλειωτα βράδια.

ΑΝΘΙΣΕ! Η ΜΕΡΑ (η συνεχής διαδοχή)

Οι πιο διαυγείς στιγμές μεσολαβούν (λαμπερή η διάψευση ξεπρόβαλε)
το ακοίμητο μαρτύριο γλείφει τις ματωμένες παρυφές των αντοχών μου
η ακόρεστη ανατολή χαρίζει την αργοπορημένη διαύγεια που
προσδοκούσα καιρό τώρα καθώς (δεν υπάρχει τόπος αρκετά φιλόξενος)
η πρωινή δροσιά ξεπλένει τα τελευταία αισθήματα
από τη νοθεία της στέρησης.

Σε συγχωρώ –η μοχθηρία σου αστράφτει συνειδητή ενοχή
σου παραδίδω το σώμα σου

Με ατιμάζεις –η συγχώρεσή μου ένοχη απόλαυση ανασύρει
μου παραδίδεις το πνεύμα μου
δίχως πρόθεση για καλό ή για κακό.

Ιδού η μητέρα σου που βιασμένη κυοφόρησε την υπόσχεση ώσπου
λαμπερή η διάψευση ξεπρόβαλε και ανευόδωτη
εξέπνευσε (την κοινή μας μοίρα).

Σε διαβεβαιώνω για το ανθρώπινο έλεός μου

και την έλλειψή του αραιά και που

είμαστε λυτρωμένοι κατάδικοι

τυραννικού ονείρου αποστάτες που περισφίγγει

με ξεθυμασμένη ζήλια για την κοινή μας μοίρα με ανυπόκριτη αγάπη
εκλιπαρείς για εγκατάλειψη.

Δεν υπάρχει τόπος αρκετά φιλόξενος ώστε να σμίξουν οι
αμετανόητοι
η αμφιβολία σου θρυμματίζεται δόξα αθέριστη στη σπορά της δειλίας
η ευθύνη γαλάζιο μπαλόνι αιωρείσαι αλυσοδεμένος
η λατρεία του πόνου καρπός
απαγορευμένης απόλαυσης «πλησίασε να αγγίξεις κανείς άλλος»
τώρα βήχεις το μεταστατικό γέλιο σου μια τελευταία αστραπή
έμφυτη εξουσία σε εξιλαστήριο πείραμα
μη μου φυλάς δεν σου φυλώ δεοντολογία
με όλο το θράσος της έμμονης αμετανοησίας ξεριζώνεις
μέσα από τα αυθάδικα μάτια μου
που σε εισπνέουν (μια τελευταία αστραπή)
την αιιθαλή βλάστηση των λογοκριμένων αισθημάτων
ρουφάς μέχρι εξαντλήσεως
τη μυρωδιά των μαραμένων κήπων πρωτόγονα ένστικτα καταβροχθίζεις
τους ξεριζωμένους βολβούς ανταπόδοση δεν χορταίνουμε ποτέ
καθώς ξεφυσάς
το υπόλοιπο οξυγόνο μέσα στα βεβηλωμένα κενοτάφια καθώς
δαμάζω την εκδιωγμένη στιγμή σε συνθετική ανάμνηση.

Αυτή τη φορά η σκόνη από τα λείψανα
Αυτή η φθορά έσπειρε την κατάργησή της.

Υπόφερα ανάπνευσα τραγούδησα

τη γέννηση την ατίμωση τον εξαγνισμό την κατάρρευση

μαζί μου δανεική και αγύριστη ζωή

ούρλιαξες μοιρασμένη μοναξιά

υποσχέθηκες αδάμαστα δειλινά

απέβαλες νοσηρές αυταπάτες

έδρεψες πρώτος ανευόδωτο θάνατο και κυλιόμαστε μέσα της

όλα τώρα αρχίζουν (σου παραδίδω το σώμα σου)

όλα τώρα νόημα αποκτούν (μου παραδίδεις το πνεύμα μου)

δανεικό σώμα καλωσορίζει τη στερημένη αγνότητα

διαυγές πνεύμα ανακτά τη στερημένη απόλαυση

όλα είναι αληθινά ή δικά μας (μέσα από τα αυθάδικα μάτια μου)

αφού τέλος δεν υπάρχει εδώ ούτε καμιά άλλη προοπτική μόνο σκέψεις
αφοριστικές πράξεις ζωτικές μόνο (ανταπόδοση δεν χορταίνουμε ποτέ)

αφθονία υγρό χαράμι «πλησίασε να αγγίξεις κανείς άλλος» στάζει
μεταμέλεια κόκκινη γιορτή θάψε πόνος παράσιτο φτύσε απουσία μαζί
την κέρινη δόξα

ελεύθεροι περιμένουμε ώσπου το τελευταίο σκαλί πιασμένοι χέρι-χέρι

ελεύθερη πτώση ω! ένας ίλιγγος εγώ κι εσύ

Λιωμένη φλόγα με τη γλώσσα κυματίζω
ολόφωτη διαύγεια ομοούσιες πληγές στον ουρανό
ζωή χωρίς την άδειά μας (κυλιόμαστε μέσα της)
μόνο η αλήθεια διαρρέει σαν ασημένια φτερούγα κοφτερή
τους σκοτεινούς πρόποδες σκαρφαλώνω
στην άγωνα κορυφή ριζώνω (δαμάζω την εκδιωγμένη στιγμή)
και δεν ανατέλλει παρά μόνο
η συνεχής διαδοχή (άνθισε! η μέρα).